

duben 2022

BOŽKOPIŠ

Těšínský

post bellum

PAMĚŤ NÁRODA

Mgr. LENKA
CIENCIALOVÁ

PAUL GEORGE BUNDO

Davidova
hvězda

ŠÉFREDAKTORKA

Lucie Miltnerová

REDAKTOŘI

Eliška Bardoňová

Kája Fiedorová

Tereza Morcinková

Markéta Mucková

Aneta Schwarzová

Kristýna Slušítková

Sara Strečanská

Markéta Tkáčová

GRAFIKA

Ora Pawliczková

Martina Honzáková

PEDAGOGICKÁ PODPORA

Mgr. Iva Dluhošová

Kontakt, stížnosti, nápady: bozkopis@seznam.cz

Zdroje obrázků, není-li uvedeno jinak:
Pinterest, Google Obrázky, školní archiv

Milí čtenáři,

všichni jsme jistě obeznámeni s tím, co se právě děje na Ukrajině. Opět se prokázalo, jak je důležité znát historii a poučit se z jejích chyb. Právě k tomu nám může napomoci projekt Paměť národa, v rámci kterého se studenti mohou setkat s pamětníkem a nahlédnout na dějepis nejen prostřednictvím výkladu z učebnic, ale z pohledu obyčejných lidí. Vrátit se v čase vám umožní naši redaktori, kteří si připravili spoustu zajímavostí a příběhů z válečného či poválečného období. V anketě se můžete přečíst také osobní příběhy, které se tradují v rodinách našich studentů. Jako vždy jsme vás nepřípravili ani o pravidelné rubriky.

Příjemné počtení.

Miltnerová

Lucie Miltnerová
- šéfredaktorka

Obsah

*Paměť
národa*

8

*Uzlové body
v poválečných
českých dějinách*

14

*Pozvání
na oslavy*

19

*Matěj
Rzeplinski*

25

*Davidova
hvězda*

29

*Ābsolvent:
Tomáš Morcinek*

31

HLÁŠKY PROFESORŮ

Zapomněl jsi sešit?
Doma mu je dobře...

Nejsou třešně
jako višně!

Tady jseš, ty
hade!

Slovo ředitele

Milí čtenáři,
byl jsem osloven redakcí Božkopisu, abych se pokusil vytvořit pravidelný sloupek „Slovo ředitele“. Tento „úkol“ jsem rád přijal a společně uvidíme, co z toho vzejde. Na počátku této cesty chci především poblahopřát redakci a širokému spektru autorů školního časopisu k mnoha

oceněním, kterých se Božkopisu dostalo. Nejdůležitějším oceněním je ovšem fakt, že se všichni (učitelé, zaměstnanci i studenti) vždycky těšíme na nové číslo a netrpělivě čekáme, co v něm bude zajímavého. Dobu, ve které žijeme, vždy hodnotíme jako těžkou a často si říkáme, že bylo líp. V současnosti je to bohužel skutečná pravda a po covidové anabázi zde máme válku na Ukrajině. Chci před všemi „gympláky“ - od pana školníka po maturanty - smeknout pomyslný klobouk a konstatovat, že jste do této chvíle vše zvládli na jedničku.

Moc mě těší, že ve škole neprodukuje pouze suché technokraty, ale vychováváme lidi, kteří mají srdce na pravém místě. Vaše průběžná pomoc nejen v rámci finanční a potravinové sbírky, ale i konkrétní pomoc ukrajinské rodině, která je ubytována ve škole, mě v tomto přesvědčení utvrzují. Válka bohužel nekončí a vy pokračujete nejen peněžními dary pro „naše“ Ukrajince do pokladničky v prvním patře, ale také osobními dárky například ve formě hraček.

Vytvořme našim hostům co nejpřátelštější prostředí, ve kterém alespoň na chvíli zapomenou na prožité útrapy. Předchozí pesimistické úvahy potřebují pozitivní tečku (nebo raději vykřičník)! Těšme se společně ještě v tomto školním roce na spoustu zajímavých akcí, které vyvrcholí v červnu několikadenními oslavami stoletého výročí založení gymnázia. Všem nám také přeju úspěšné zakončení školního roku a krásné prázdniny.

Tomáš Hudec, ředitel školy

Příběhy našich sousedů

– příběhy, které v učebnicích nenajdete

Příběhy našich sousedů je vzdělávací projekt neziskové organizace Post Bellum pro náctileté žáky základních škol a gymnázií. Projekt umožní mladým lidem setkání s pamětníkem, které změní jejich pohled na dějepis. Senioři navíc získávají pocit, že se o jejich život a vzpomínky někdo opravdu zajímá, a k tomu ještě poznají několik nových mladých přátel. Žáci se za pomoci svých učitelů a koordinátora stanou na několik měsíců televizními či rozhlasovými dokumentaristy.

PAMĚŤ NÁRODA

Vyzpovídají pamětníka, natočí jeho vzpomínky, digitalizují fotografie, prozkoumají archivy a nakonec vytvoří televizní reportáž či dokument. Nápomocni jim budou zkušení redaktoři na tvůrčích workshopech. Nakonec musí studenti vystoupit před publikem a výsledky své práce představit veřejnosti a odborné porotě. K lednu 2021 se do projektu zapojilo již na 7 500 žáků a studentů z téměř tisíce škol po celé České republice, kteří zdokumentovali 1 800 pamětnických příběhů, a zachytili tak klíčové momenty 20. století.

Tereza Morcinková, 4.KA

post...
bellum

Paměť národa aneb Naši studenti dokumentaristy

V tomto školním roce se studenti naší školy zapojili do projektu Příběhy našich sousedů. Jedná se o Saru Strečanskou (4.KA), Terezu Morcinkovou (4.KA), Vojtěcha Nesvadbu (4.KA) a Anetu Schwarzovou (6.SxA).

Úvodní motivační schůzka se konala 22. 2. 2022 za účasti koordinátorky projektu Mgr. B. Konderlové, samotných studentů a Mgr. Ivy Dluhošové, která celou akci na naší škole zaštiťuje.

Poté následovaly další workshopy: Jak nahrávat rozhovor, Jak sestavit příběh z již natočeného rozhovoru, Videoworkshop. Veškeré úsilí vygradovalo více jak 2hodinovým rozhovorem s pamětníkem.

A kdo je ten, k němuž je upřen zájem našich studentů? Jedná se o 85letého Adolfa Ruše. S jeho strastiplným životním příběhem vás seznámíme v příštím čísle Božkopisu. Nyní je na našich studentech, aby získané materiály tvůrčím způsobem upravili a naši školu co nejlépe reprezentovali na veřejné soutěžní přehlídce, která se uskuteční v pondělí 21. 6. 2022 v kině Kosmos v Třinci. Přejeme mnoho úspěchů.

L. Miltnerová, 6.SxA

PŘÍBĚH NAŠÍ RODINY

Poté, co jsme byli seznámeni s projektem Paměť národa, nás paní profesorka Dluhošová vyzvala, abychom vyprávěli naše rodinné příběhy. Historky se z nás jen sypaly. Tady jsou některé...

Má rodina v Čechách ukrývala v době 2. světové války v zimě v kostele partyzány. Nacisté je nenašli jen díky čerstvě napadanému sněhu. Neviděli totiž žádné stopy vedoucí ke kostelu.

často docházelo ke znásilňování místních děvčat. Protože se sousedka obávala o svou dceru, odstěhovala ji raději na čas k příbuzným.

Má babička během války ukrývala v Mostech u Jablunkova Italy před nacisty.

Můj pradědeček byl za války odveden na nucené práce do Německa. Už se nikdy nevrátil.

Babička vyprávěla, jak se u nich v kulturním domě na konci 2. světové války usadil oddíl sovětských vojáků. Tehdy

Babiččin tatínek sloužil za 2. světové války ve wehrmachtu. Když Němci prohráli, musel utéct a už ho nikdy neviděli.

Můj pradědeček se na konci války schovával před nacisty v hrobce. Jídlo mu na hřbitov tajně nosili známí a příbuzní. Díky tomu přežil 2. světovou válku.

Má rodina měla v minulosti obchod. Pradědeček, který ho vlastnil a měl strach, že bude rodinný majetek znárodněn, volil komunisty – ti totiž slibovali podporu pro malé podniky. V 50. letech mu byl však obchod právě komunisty zabaven.

Prababiččin manžel musel za druhé světové války narukovat a ona zůstala sama. Zachránila se škrábáním brambor pro vojáky. On však zemřel a už se nikdy nevrátil.

Moje babička mi vyprávěla o příjezdu vojsk Varšavské smlouvy z Polska v roce 1968. Celý Těšín tehdy duněl pod pásy polských tanků.

Moje prababička měla dva sourozence. Po válce, když si jako malé děti hráli u řeky, našli bombu, ta vybuchla a prababiččin bratr zemřel.

Lucie Miltnerová, 6.SxA

Život

za 2. světové války

Potravin na příděl, zákaz vycházení a do očí bijící propaganda. To je jen zlomek utrpení, které museli obyčejní lidé za 2. světové války trpět. Jediné, co je tehdy drželo nad vodou, byla naděje, že bude zase líp.

16. března 1939 byl vyhlášen Protektorát Čechy a Morava, území okupované nacistickými Němci. Už na podzim bylo k dostání plno základních potravin, jako chleba, mouka či cukr, pouze na tzv. lístky. Ty však omezovaly jen počet věcí, které si za ně člověk mohl koupit. Kdo tedy neměl peníze, nepomohl mu ani lístek. Když byly lístky vztaženy prakticky na všechny věci každodenní potřeby a ceny potravin se držely hodně vysoko, obyvatel Protektorátu

se ke zboží vůbec nemusel dostat.

Válka měla dopad i na vzdělávání. Židé do školy nesměli vůbec. Češi se museli učit zvlášť, protože německé školy mohli navštěvovat pouze Němci. Přílišné vzdělání by se totiž mohlo stát silnou zbraní proti diktatuře, kterou Německo nastavilo. Ránu českému školství zasadily události v říjnu 1939, kdy byl smrtelně zraněn student Jan Opletal, a chvíli nato byly uzavřeny české vysoké školy.

Ruku v ruce s propagandou byly spojeny i noviny. Jejich obsah byl kontrolován, Němci informovali obyvatele Protektorátu jen o tom, o čem chtěli. Lidé tak neměli tušení o skutečném vývoji války a psát o ní nebo

o už zmíněném nedostatku potravin bylo aktem vzdoru – a tím pádem se rovnalo pohromě.

Ještě dlouho po ukončení 2. světové války v roce 1945 se Československo vzpamatovávalo. Nepomohly mu ani ruské tanky, které v srpnu 1968 překročily jeho hranici. Nacisty vystřídali komunisté a můžeme se jen dohadovat, která ideologie byla horší.

Historii nevymažeme, ani kdybychom chtěli. Můžeme jen obdivovat ty, kteří toto období se zařatými zuby přečkali a z minulosti se poučili.

Kája Fiedorová,

5.QA

Top 12 Důležité uzlové body po 2. světové válce

Současnou válku na Ukrajině nikdo nečekal. Hlavně ne ve světě, jako je ten dnešní. Aby se takové události už nikdy neobjevovaly, je třeba znát historii své země. Zkusme si proto stručně připomenout situaci po 2. světové válce.

1.

8. květen 1945
Konec 2.
světové války
v Evropě.

2.

25. únor 1945

KSČ převzala moc v Československu. Znamenalo to přechod k totalitě, který vedl k připojení Československa k sovětskému mocenskému bloku a předznamenal následný útlak značné části české a slovenské společnosti. Následně vedl k ekonomickému úpadku země.

3.

50. léta 20. století

Násilné znárodnění továren a majetku. Docházelo k četným politickým procesům. Nejznámější je ten s Miladou Horákovou, která byla roku 1950 v rámci vykonstruovaného politického procesu zatčena a následně popravena.

4.

1960 – 1968

Uvolnění situace v politické sféře i kultuře. Vzniká tzv. „česká nová vlna“.

5.**Červen 1968**

Dokument 2000 slov – autoři této listiny požadovali změnu poměrů v tehdejší Československu a vyzývali k rozvoji lidového hnutí, které by podpořilo demokratizační proces v zemi. Podepsalo ho přes 100 000 lidí.

6.**21. 8. 1968**

Přijíždějí vojska Varšavské smlouvy, která měla zastavit demokratizační proces nastolený v 60. letech.

7.**Charta 77**

Neformální občanská iniciativa, která kritizovala politickou a státní moc za nedodržování lidských a občanských práv, k jejichž dodržování se ČSSR zavázala. Pojmenována je podle dokumentu Charta 77 z 1. ledna 1977.

8.**17. listopad 1989
Sametová revoluce**

Období politických změn, které vedlo k pádu komunistického totalitního systému.

9.**1. leden 1993**

Rozpad ČSR. Česká a Slovenská republika se stávají dva zcela samostatné a na sobě nezávislé státy.

10.**12. březen 1999**

ČR vstupuje do NATO.

12.**2007**

Přístup do Schengenského prostoru – zrušení kontrol na státní hranici.

11.**1. květen 2004**

Vstup ČR do Evropské unie. Zároveň ČR vstoupila do EHS (Evropský hospodářský systém), který zajišťuje volný pohyb osob, zboží, služeb a kapitálu.

Paul

George Bundo

Paul působí na naší škole jako rodilý mluvčí od počátku tohoto školního roku. Do Česka se přestěhoval z Nového Zélandu.

Co vás inspirovalo k přestěhování se do Česka?

Oženil jsem s kamarádkou kamaráda a žiju v Havířově již 15 let.

Chybí vám někdy Nový Zéland?

Chybí mi moře a hory. Nelituji ale, že jsem se přestěhoval.

Rozhovor s rodilým mluvčím z Nového Zélandu

Jaký je rozdíl mezi lidmi v Česku a na Novém Zélandě?

Hodně lidí, se kterými jsem se na Zélandě setkal, se zajímali spíše o životní styl než o peníze. V Česku je to naopak. Když jsem sem poprvé přišel, většina lidí také nebyla moc přátelská, třeba v obchodech. Asi to bylo i tím, že jsem cizinec. Ale myslím, že se lidé za tu dobu, co zde bydlím, změnili.

Na co bylo nejtěžší si zvyknout?

Když jsem se přestěhoval, bylo to, jako kdybych byl zpátky 50 let v minulosti. Také kultura v rodině je zde jiná - na to bylo těžké si zvyknout. Rodiče mé manželky měli jiný styl života než ten, na jaký jsem byl zvyklý já. Všechno se točilo kolem setkání s příbuznými. Setkávali se každý víkend. Tohle se už nedělá na Novém Zélandě asi 50 let. Také jsem si zvykal na rozvrh jídla. Na Zélandě se jedlo podle toho, kdy se končilo v práci. V rodině, do které jsem se přiznal, to bylo přísnější. Snídaně byla v 7 hod. ráno, oběd v 11:30, svačina v 16:30 a nelíbilo se jim, když se jedlo něco ještě později.

Umíte mluvit česky?

Ne, ani ne.

A znáte nějaké fráze?

Pivo. :D Ahoj, klasické pozdravy a loučení.

Jaké je vaše oblíbené české jídlo?

Hmm, to je těžké. Nejlepší je svíčková, když se podaří. Ale koleno, guláš, řízek a smažený sýr jsou také dobré. Jediný větší problém, který mám tady s jídlem, je, že jsem přibral 25 kilo.:D

Jaké je typické jídlo na Zélandě?

Hodně se to změnilo. V magazínu Bridge je napsané, že tradiční jídlo je roast beef. Ale ten jsem měl jen dvakrát. Typické je ale určitě pečené jehněčí. Peklo se o víkendu na nedělní oběd, pak se jedlo studené v pondělí a úterý a zbytky masa se poté rozemlely na a udělala se z něj sekaná.

Jaká je vaše nejsilnější vzpomínka na školu?

Nejlepší vzpomínka na školu je asi to, když jsem chodil za školu.:D Byly pro mě důležitější věci: oceán, les a parky,... Měl jsem rád svou svobodu. Když mi bylo párkrát vynadáno, tak jsem s tím přestal.

Chtěl jste být učitel, když jste byl malý?

Ne, nechtěl. Byl jsem k tomu sice párkrát přemlouván, ale vždy jsem se z toho vymluvil. Ale vždy jsem učil lidi. Kdekoli jsem pracoval, tam jsem lidem předával vědomosti.

Je naše škola něčím specifická?

Každá škola je jiná. Všude jsou zábavné nebo naopak těžké hodiny. Vaše škola se od jiných v Česku podle mě nijak neliší

Kristýna Slušíková, 6.SxA

„Vždy jsem učil lidi. Kdekoli jsem pracoval, tam jsem lidem předával vědomosti.“

Jaký je školní systém na Novém Zélandě?

Školka byla dobrovolná, ale byl jsem tam jen párkrát. Základní škola začíná v 5 letech. V našem městě to bylo zajímavé. Když mi bylo asi 10, šel jsem na dva roky do pokročilé školy, která byla experimentální a měla připravit studenty na střední školu. Učili jsme se zde například francouzštinu nebo umění. Takové školy ale nebyly v každém městě. Po 2 letech jsem postoupil na střední. Na Novém Zélandě je anglický styl vzdělávání. Stále tam jsou školy pouze pro chlapce a pro děvčata a soukromé školy, za které se musí platit. Já chodil do školy pro chlapce, která byla oddělena plotem od školy pro dívky.

V kontaktu se spolužáky už nejsem. Mnoho z nich už umřelo. Ale s některými přáteli na Zélandu jsem stále v kontaktu přes Facebook.

Pozvání

Milí absolventi,
srdečně Vás zveme na oslavy 100. výročí založení
našeho gymnázia.

Oslavy se uskuteční ve dnech 16. 6. - 19. 6. 2022.

Hlavní část oslav proběhne v sobotu
18. června 2022 v areálu školy od 8:00 hodin
a potrvá do pozdního večera formou ZAHRADNÍ
SLAVNOSTI, kde si budete moci připomenout svá
studentská léta, bude vám nabídnuto dobré jídlo,
pití, zábava - na pódiu vystoupí současní studenti
i absolventi.

Přijďte zavzpomínat, posedět, prohlédnout si
„omládou“ školu, pochválit se svými dětmi,...

TĚŠÍME SE NA VÁS.

Lenka Ciencalová

Rozhovor
s profesorem

Dnes bych vám ráda představila Mgr. Lenku Ciencalovou, vyučující matematiky a chemie a svou třídní učitelku.

Jak se dnes máte?

Hezké počasí mi vždy zvedne náladu, proto se mám výborně 😊

Jaké jste měla dětství?

Dětství jsem prožila veselé, milé a především šťastné.

Měla jste nějakou oblíbenou hračku?

Ano, bylo jich spousta, ale tou nejoblíbenější se stal plyšový medvídek. Později jsem si moc ráda hrála s autíčky.

Čím jste chtěla být jako malá?

Celé dětství jsem nepřemýšlela nad ničím jiným, než se stát kašpárkem. Byl to můj velký sen.

Co vás přivedlo k práci učitelky?

Náhoda. Nikdy jsem nepřemýšlela nad učitelstvím. Zním spousta lidí, kteří se na to těší. Jak jsem zmiňovala, chtěla jsem být kašpárkem a tím vlastně i jsem, jenomže ve třídách. 😊

Pokud byste si měla vybrat jiné povolání, jaké by to bylo?

Moc ráda bych se zabývala botanikou.

Jaký jste měla pocit z první odučené hodiny?

Byla jsem unavená, vyčerpaná, ale zároveň šťastná a svoji první odučenou hodinu jsem si užila.

Co ráda děláte ve volném čase?

Ráda si čtu, starám se o svoji zahradu. Také mě baví jízda na kole a jezení třešní.

Zajímáte se o kulturu?

Pokud mám možnost jít na něco pěkného do divadla, určitě ráda jdu, ale není to pro mě priorita.

Jaký je váš doposud nejlepší zážitek se studenty?

Se studenty mám spoustu skvělých zážitků. Ale asi nejmilejší byl ten, kdy se studenti chystali na svatý týden a bylo na nich vidět, že mi opravdu děkují zato, co jsem je naučila.

Máte nějaké sny, které byste si chtěla splnit?

Ano, mám. Chtěla bych cestovat a poznat svět více, než jsem ho poznávala doposud.

**Děkuji za rozhovor.
Eliška Bardoňová, 2.SA**

Playlist Podle Oli Mierkové

1. Píseň, co rozhýbá boky

Slayyyter – Mine

Píseň je plná energie a vždy, když ji poslouchám, mám chuť tančit.

2. K nedělní snídani

Jawny – Honeypie

Tento song navozuje skvělou atmosféru a vždy mi vykouzlí úsměv na tváři. 😊

3. Srdcovka

Lovejoy – Concrete

Je to píseň od jedné z mých nejoblíbenějších kapel. Nikdy mě neomrzí.

4. Deep song

Melanie Martinez – Cry Baby

Ráda tento song poslouchám hlavně tehdy, když mi všechno připadá černé a nic se nedaří. Právě to jsou totiž chvíle, kdy se může do textu vcítit nejvíce.

5. Když se učím

Wilbur Soot – Internet Ruined Me

Píseň je klidná a můžu se u ní soustředit. Přesto není ale příliš pomalá, abych u ní usínala.

Zajímavosti o

La casa de papel

Money Heist

Skupinka vyvrhelů, kteří se většinu života pohybují za hranou zákona a místo poctivé práce kradou. Dohromady je dá geniální mozek celé operace přezdívaný Profesor, který je několik měsíců učí a cvičí k dosud největší loupeži v dějinách. Mají napadnout Státní tiskárnu cenin, ze které si chtějí odnést 2,4 miliard Euro.

- 1.** K výrobě peněz byly použity stroje na výrobu novin, a tak i samotné bankovky byly z novinového materiálu.
- 2.** Přes 180 dní práce a více než 50 lidí bylo vynaloženo na vybudování muzea zlata a kazetového stropu španělské banky. Celá jejich práce byla viditelná v 30 sekundách filmu a byla celá zničena výbuchem točeným na jeden záběr.
- 3.** Filmaři nejprve chtěli seriál natáčet v reálných prostorách banky, k tomu ale nedostali povolení.

4. Během všech pěti sérií bylo nk oblékání herců použito přes 600 ikonických červených kombinéz.

5. Seriál byl natolik populární, že se stal inspirací pro mnoho skutečných loupeží.

6. V seriálu několikrát zazní píseň „Bella ciao“. Jedná se o italskou partyzánskou píseň, která vznikla během 2. světové války. Píseň je známá po celém světě jako hymna svobody, odporu a protifašistického hnutí.

7. Tvůrci seriálu se inspirovali filmem Gauneři od Quentina Tarantina.

8. Seriál se stal velmi populární zejména v Brazílii. Na místních karnevalech patřil kostým lupičů z tohoto seriálu k nejoblíbenějším.

9. Seriál měl premiéru ve španělské televizi a měl 9 epizod v 1. sérii a následně 6 epizod v 2. sérii. Později byl seriál uveden na Netflixu a přestřihán na 13 epizod 1. série a na 9 epizod 2. série

10. Jeden z mnichů říká Berlínovi, že nemá rád fotbal. Ve skutečnosti je tento mnich brazilský fotbalista Neymar.

11. Gandía (šéf ochranky guvernéra národní banky) používá českou pistoli CZ 75 P-07 Duty. Jedná se o samonabíjecí pistoli kompaktní velikosti s ráží 9 mm, na kterou lze upevnit taktickou svítilnu nebo laserový zaměřovač.

Matěj Rzeplinski

Rozhovor se studentem

V tomto vydání bych se ráda věnovala nadanému badmintonistovi a studentu 2. A.

Ví se o tobě, že hraješ badminton. Kdo tě k němu přivedl?

Byl to můj táta, který badminton hrál v mládí a nyní působí jako trenér. Chtěl jsem se přihlásit do klubu už v 6 letech, jelikož však brali až od sedmi, musel jsem rok počkat.

Jak často trénuješ a kolik času ti zbude na školu a přátele?

Vzhledem k omezeným tréninkovým možnostem v Českém Těšíně trénuji asi 5x týdně a pak následuje posilovna. Bylo však období, kdy jsem denně trénoval i dvouřázně. Studium je pro mě prioritou, a tak se snažím školu zameškovávat co nejméně. Kamarády mám především právě z badmintonu a pro další dobré kamarády si vždycky nějaký ten čas najdu.

Ovlivnila pandemie nějak zásadně tvůj sportovní a soukromý život?

V nejpřísnějších proticovidových opatřeních, kdy byly uzavřeny všechny haly, jsem byl nucen vycestovat a trénovat za hranicemi ČR.

Jaký byl tvůj dosavadní největší úspěch v badmintonu?

Za největší úspěchy považuji 4 tituly mistra ČR, účast na Mistrovství Evropy a také si velice cením své účasti v extraligových týmech Česka, Polska a Slovenska.

Hodláš se badmintonu věnovat nadále?

Badmintonu se určitě věnovat budu, jen možná ne na vrcholové úrovni jako doted 😊

Máš nějaké jiné koníčky?

Nikdy jsem snad nehrál jen badminton, vždy do toho zapadaly nějaké "doplňkové" sporty: ping-pong, bike trial, fotbal, snowboard, ...

Když tě přepadne špatná nálada a ztratíš chuť cokoli dělat, co tě nakopne zpátky?

Ve špatných chvílích mi nejčastěji pomůže hudba nebo odreagování v posilovně.

Zahraješ si badminton také jen tak pro radost – v létě na koupališti, u moře, ...?

Badminton úplně není vhodným venkovním sportem, proto si raději venku zahraju volejbal, tenis atd.

Máš už nějak promyšlené, co budeš dělat po maturitě?

Po maturitě mam v plánu jít na vysokou školu a pokračovat ve studiu, ale musím přiznat, že prozatím vůbec nevím, co to bude.

Tereza Morcinková, 4.KA

CYKLUŠ

RECEPTY K TABULI

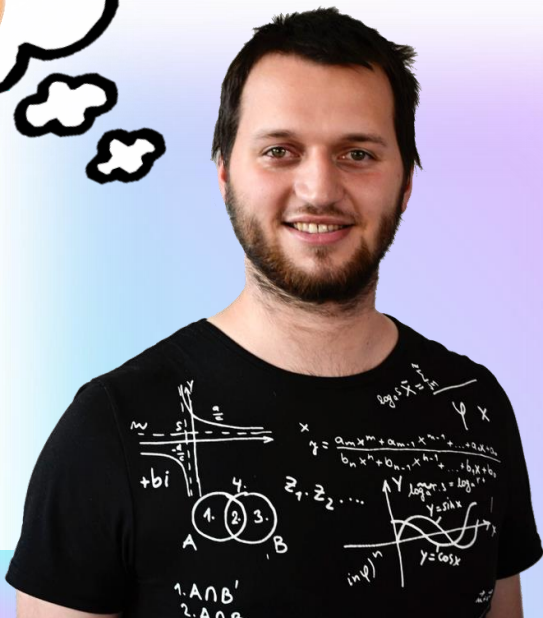
HALUŠKY podle Mgr. Tomáše Zíky

- ❖ 0,5 kg zelí
- ❖ 400 g těsta na halušky
- ❖ 2 maďarské klobásy
- ❖ uzená slanina (podle chuti)
- ❖ cibule (podle chuti)
- ❖ česnek (podle chuti)
- ❖ kmín
- ❖ pepř
- ❖ petržel

(ideálně dvě velké cibule), na plátky nakrájený česnek (klidně půl paličky česneku) a necháme zesklivatět. Pak přihodíme nakrájenou klobásu a smažíme na mírném ohni cca 5 minut. Halušky uvaříme podle návodu, smícháme vše dohromady a přidáme nakrájenou petržel.

Do studené vody přidáme zelí, podle chuti přisypeme kmín a pepř. Poté necháme vařit na mírném ohni cca 40 minut. Na pánev dáme uzenou slaninu nakrájenou na kousíčky a počkáme, dokud se nerozehřeje. Poté přihodíme na kostičky nakrájenou cibuli

Odpovědi pana učitele Tomáše Zíky

NA ZVÍDAVÉ OTÁZKY

JAKÝ JE VÁŠ NÁZOR NA VEGETARIÁNSTVÍ A VEGANSTVÍ?

Je to každého volba. Každý ať si dělá, co chce, ale já toho nejsem zastánce, protože je potom strava těžce nevyvážená. A také nemám rád, když někteří lidé své názory cpou ostatním. To se ale netýká jen vegetariánství a veganství.

KOLIKRÁT DENNĚ SI DOPŘÁVÁTE KÁVU A JAKÝ DRUH?

To záleží na tom, jestli jsem unavený. Jsou dny, kdy spím jen čtyři hodiny, a pak toho vypiju víc. O víkendech nepiju kávu skoro vůbec, ale přes týden asi dvě. Nejraději mám malé espresso, ale druh ti přímo neřeknu. Zás tak vybíravý nejsem.

JAKÝ NEJPODIVUHODNĚJŠÍ POKRM JSTE OCHUTNAL?

To si nevzpomenu. Nejdivnější

pro mě ale bylo jistě přání zákazníků, když jsem brigádníčil. Chtěli po mně, abych jim přinesl smažený sýr se zelím.

JAKÝ NEJVĚTŠÍ ÚRAZ JSTE ZAŽIL PŘI VAŘENÍ?

Asi říznutí do prstu.

JAKÁ JE VAŠE INSPIRACE PRO VÝUKU?

Inspirují mě kolegové, a to nejenom z naší školy. Sleduju na sociálních sítích spoustu různých učitelů, jejich metody, nápady a aktivity z praxe.

Kristýna Slušíková,

6.SxA

Davidova hvězda

Do pokoje nám skrz otevřené okno proudil čerstvý ranní vánek a zlatavé paprsky slunce mě teplými doteky hladily po holých pažích. Říkala jsem si, jaký je to krásný den. S úsměvem na tváři jsem si naposledy upravila květované šaty a vydala se do školy. Neměla jsem ani tušení, že se něco změnilo.

Něco bylo špatně, to jsem věděla od chvíle, kdy se ani jeden z mých kamarádů před školou neukázal. Čekala jsem na našem smluveném místě, u zadní branky, ale po Elišce a klucích nebylo ani vidu ani slechu. Koutky mi povadly. Vždyť jsme celé léto byli spolu!

Ve třídě jsem si uvědomila, že mí tři kamarádi nejsou jediní, kteří první školní den do školy nedorazili. Chybělo ještě dalších sedm žáků. Zmateně jsem se rozhlížela po prázdných lavicích a po tvářích spolužáků, kteří vypadali stejně překvapeně jako já.

Od chvíle, co jsem si sedla do lavice, jsem si nic nepamatovala. Náš třídní učitel se o chybějících ani slovem nezmínil. Usmyslela jsem si, že hned po škole se za Eliškou vydám. To se přece nedělá, nepřijít a nic mi neříct.

Když jsem přiběhla k Eliščinu domku, tváře jsem měla zčervenale a dech zrychlený. Párkrát jsem se zhluboka nadechla a vykročila pěšinkou ke dveřím rodiny Baderových. Než jsem zaklepala, uhladila jsem si sukni šatů. Přece jen byly po běhu trochu zmuchlané.

Otevřela mi Eliščina maminka. Smutně se na mě usmála, což mě trochu vyvedlo z míry. Paní Baderová byla do této chvíle nejměvavější osoba, kterou jsem znala. Sotva mě pozdravila a na dotaz, kde je Eliška nebo proč nebyla ve škole, mi neodpověděla, jen mě poslala dozadu do zahrady.

Obešla jsem tedy dům a světe div se, nenašla jsem tam jen Elišku, ale seděli tam s ní i Pavel se Štěpánem. Ani si mě nevšimli, když jsem k nim v tichosti došla. Přípravovala jsem si, jak jim vyhubuju, že mě nechali čekat před školou samotnou. Ale jakmile jsem uviděla jejich smutné pohledy, slova se mi zadržela v hrdle. Najednou jsem zapomněla, že jsem se chtěla pochlubit novými šaty. „My už s tebou do školy chodit nesmíme.“

V tu chvíli jsem ještě netušila, co to znamená. Že je to jen začátek. Objala jsem Elišku, které se po tvářích koulely slzy. Štěpán klopil hlavu a mlčel. Když jsem se podívala na Pavla a naše pohledy se setkaly, viděla jsem křivdu a smutek. Snažila jsem se je povzbudit. Zavázala jsem se, že jim budu nosit úkoly a že je budu učit sama, když je ve škole nechtějí.

Dařilo se mi to celý rok. I když jsem neměla moc času, vždy jsem se zastavila u Elišky nebo u jednoho z kluků a půjčila jim sešity. Ráno před školou jsem si je zase brala nazpět. Díky tomuto jsme se sblížili ještě víc a dokonce se se mnou zase smáli.

S nástupem do deváté třídy jsem byla rozhodnutá, že budu v mém učení pokračovat. Podstupovala jsem velké riziko, že mě někdo za stýkání se s Židy udá, ale já se nebála. Pro přátele bych udělala cokoli.

Mé snažení však bylo utnuto hned na začátku – otec mi zakázal se s kamarády stýkat. Nevím, jestli měl strach, že kvůli mému přátelství s Židy budeme stihnuti trestem, nebo sám Židy neměl rád, ale pokaždé, co uviděl kohokoliv se žlutou židovskou hvězdou na prsou, přecházel na druhý chodník. I když to byla paní, která nám dlouho prodávala mléko. I když to byl soused, který tátovi častokrát pomohl.

Já tohle nedokázala. Za jeho zády jsem se vydávala za svými kamarády a potají jim předávala zápisky ze školy. Někdy se stalo, že jsem je týden neviděla, a když se za nimi konečně dostala, nechtěla jsem od nich pryč.

Jednou, když se mi po deseti dnech konečně naskytla chvílka pro zmizení, jsem v zahrádce za domem Baderových uviděla sedět jen Pavla a Elišku. Ta měla oči rudé od pláče a stále posmrkávala. Nemusela jsem se ptát. Věděla jsem, že Štěpána deportovali do jednoho z táborů. Před necelými dvěma měsíci se to stalo i naší mlékařce. Jen jsem se strachem čekala, kdy přijdu i o Elišku s Pavlem. A každý večer se modlila, aby to všechno skončilo.

Válka, nenávisť, zabíjení.

Necelé dva týdny po Štěpánově zmizení mi u Baderových nikdo neotevřel. Když jsem sebrala odvahu a nakoukla oknem dovnitř, uviděla jsem jen prázdné místnosti. Všechno bylo pryč. Včetně mé nejlepší kamarádky. Dlouho jsem ten večer plakala v náruči Pavlovi, který mě nedokázal utěšit. Přestala jsem teprve tehdy, až mě od pláče vše bolelo. 30

Když jsem se objevila doma, táta mě spráskal jako psa a vyhrožoval mi, že jestli mě někdy uvidí s nějakým židovským děckem, nebudu mít kde spát. Měla jsem vztek. Na něj, na židovské hvězdy, na vojáky wermachtu, kteří postupně odváděli Židy z našeho okolí. Tajně jsem v noci utíkala za Pavlem a pak jsme spolu jen tiše seděli a koukali na hvězdy. Nemuseli jsme mluvit. Stačila nám jen přítomnost toho druhého. Blížil se konec mého prvního roku na gymnáziu a já se mohla chlubit krásnými výsledky. Jenže já chodila do školy jen kvůli tomu, aby si nikdo nevšimnul mých tajných návštěv. V noci jsem se opět chystala utéct.

Přisahala bych, že když jsem spatřila dveře vyložené z pantů, mé srdce vynechalo dva údery. Dům Pavlovy rodiny byl převrácený vzhůru nohama, všude se válel rozmlácený nábytek a plno osobních věcí. Stěží jsem se udržela na nohou.

Na prahu domu jsem si všimla kusu žlutého filcu. Roztřesenými prsty jsem ho zvedla. Po tváři mi sklouzla poslední osamělá slza.

Věděla jsem, že je už nikdy nevidím. Všichni tři byli Židé a teď už byli kdo ví kde, pokud stále žili. Jediné, co mi po nich zbylo, byla tahle žlutá Davidova hvězda.

Kája Fiedorová, 5.QA

Tomáš Morcinek

Rozhovor s absolventem

Před kolika lety jsi odmaturoval a jakou školu jsi následně navštěvoval?

Maturoval jsem v roce 2016, tedy v době, kdy se škola ještě jmenovala jinak. Po gymnáziu jsem studoval Fakultu chemickou VUT v Brně obor Chemie, technologie a vlastnosti materiálů, na níž jsem v roce 2021 promoval.

Z jakých předmětů jsi dělal přijímací zkoušky na VŠ a co bys poradil těm, kteří se na ně chystají?

Tehdy jsem se dostal na průměr a pokud se nepletu, pořád je ten systém stejný, nebo aspoň obdobný. Hodnoceny byly známky z matematiky, fyziky, chemie i praktik z těchto předmětů z 1. až 3. ročníku, a to až do průměru 2,0.

Takže žádný hardcore. Poslal jsem tehdy jednu přihlášku na jednu VŠ a vsadil na jednu kartu, což je postup, který bych asi spíš nedoporučoval. Těm, kteří se připravují na přijímačky, poradím jen sednout a učit se. Tohle je systém, který se mi osvědčil potom i na VŠ, takže čím dřív to umíte, tím líp. Těm, co jdou na školu bez přijímaček, radím to samé v bledě modrém, protože to, že vás vzali, znamená jen to, že se pokusí Vás během prvního semestru, nejspíše během prvních dvou semestrů, zase vyhodit. :D Samozřejmě nemůžu mluvit za všechny vysoké školy, ale brněnská technika to tak mívá.

Co bylo pro tebe nejtěžší po přijetí na VŠ?

Nespat. V prváku jsem prospal 15 h denně a pak šel s bandou na pivo. Podle toho výsledky taky vypadaly. Každý se s tím srovnává po svém. Mně došlo, že studuju, až ve chvíli, kdy jsem myslel, že mě vyrazí. Pak jsem zjistil, že tu vědu mám prostě rád a vzdát se toho, by mě asi štválo. Tak jsem zařal zuby, sedl na zadek a začal se škole věnovat. Někdo je dost uvědomělý a zvládne přechod ze SŠ na VŠ bez facky, já jsem ale potřeboval obloukový kop patou na spánek. **(nakonec studium ukončil s červeným diplomem – poznámka redakce)**

Jsi spokojen se svým výběrem VŠ?

Brněnská technika je skvělá škola a rozhodně ji doporučuji. Je plná odborníků a lidí na svém místě, a to mi na VŠ asi imponovalo nejvíce. Popravdě mě během studia začaly zajímat i další vědní obory, např. diplomovou práci jsem dělal na fakultě strojní. Fakulta chemická byla ale podle mě super volba. Neptej se mě ale, jestli bych na tu školu šel znova. Když si vzpomenu na zkoušku z Organické chemie II, chce se mi ještě dnes trochu plakat.

Bylo těžké najít po ukončení VŠ uplatnění?

Po státnicích mě čekal měsíc a půl dlouhý večírek a pak jsem poslal asi tři životopisy. Na jeden odpověděli a hned jsem začal pracovat jako technolog galvanického pokovení kovů. Je to ale hodně o tom, jak to mám nastavené. Už během VŠ jsem si vyzkoušel práci ve výzkumu na Ústavu environmentálních technologií VŠB-TUO, kde to bylo fajn, ale chtěl jsem si trochu přičichnout k průmyslu.

Je to moje první pořádná práce po škole, je to docela sranda a aspoň za mě někdo platí sociální a zdravotní pojištění. Třeba se časem vrátím na univerzitní půdu a doklepu Ph.D. Fakt nevím, co a jak dlouho mě bude bavit.

Čím žiješ v současnosti?

Chodím do práce, užívám si, že už mě nečeká žádné zkuškové, hraju na playstationu, jdu na pívko, trávím čas s přítelkyní a kamarády, jedu na výlet. Užívám si čas mezi obdobím studia a obdobím postavit dům-zasadit strom-a-zplodit syna.

V dubnu jdeme s přítelkyní pěšky z Porta do Santiaga de Compostela. Pořád se něco děje, a i přesto, že rád odpočívám, ležím a spím, jsem vlastně rád.

Na co ze studia na gymnáziu nejvíc vzpomínáš?

Na tu neuvěřitelnou spoustu volného času. Až mě mrzí, že jsem si to pořádně neuměl vychutnat. Taneční, lyžák, Praha a Chorvatsko byly velké highlighty, ale přijde mi, že jsme si uměli udělat vždycky ze všeho a všech srandu, kdykoli byla příležitost. Když se občas s některými spolužáky vidím, tak vzpomínáme na spoustu hlášek a momentů. Vlastně to byla docela jízda.

Na gympl jsme přišli jako miminka v šesté třídě a odcházeli jako (ne o moc moudřejší) dospělí. To je docela úlet.

Jsi v kontaktu se svými bývalými spolužáky?

Když to vezmu kolem a kolem, tak i přítelkyně, Janička Mitrengová, byla spolužák, jen chodila na čtyřletý gympl. Tak s tou teda bydlím, tak s ní v kontaktu asi jsem, no. :D Občas zajdeme s některými spolužáky někam na drink nebo si napíšeme a s některými jsem se od předávání maturitního vysvědčení ani neviděl. Po gymplu každý nabral svůj kurz. Na druhou stranu mám z gymplu i celoživotní přátele, ale Martin Brázda chodil o dva ročníky výš a Vojtěch Pietr o tři, tak úplně nevím, jestli to zapadá do do tvých škatulek definice slova spolužák.

Chtěl bys současným studentům gymnázia něco vzkázat?

Užívejte si to, protože to uteče jako voda a potom budete jenom koukat, co je za vámi... Jo a neberte drogy, učte se, jezte zeleninu, třídte odpad, nejezte žlutý sníh, dodržujte povolenou rychlost, před přechodem se vždycky rozhlédněte a najděte si v životě něco, co vás baví, protože přežívat umí každý, ale pro něco se zapálit a dát tomu kus sebe, jen někdo. *mic drop*

Tereza Morcinková, 4.KA

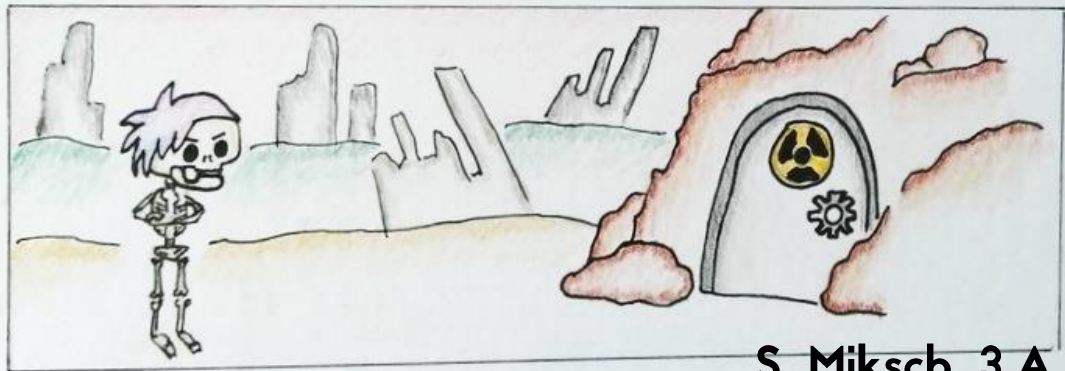
Zajímavé jazyky

UKRAJINŠTINA (УКРАЇНСЬКА МОВА) [ukrajinska mova]

Аа [a]	Бб [b]	Вв [v]	Гг [h]	Ґґ [g]	Дд [d]	Ее [e]
Єє [je]	Жж [ʒ]	Зз [z]	Ии [y]	Іі [i]	Її [ji]	Йй [j]
Кк [k]	Лл [l]	Мм [m]	Нн [n]	Оо [o]	Пп [p]	Рр [r]
Сс [s]	Тт [t]	Уу [u]	Фф [f]	Хх [ch]	Цц [c]	Чч [tʃ]
Шш [ʃ]	Щщ [ʃtʃ]	Ьь změkčující znak	Юю [ju]	Яя [ja]	apostrof - zachováva původní výslovnost dvojhlasel	

- Má více podobných slov se slovenštinou a polštinou než s ruštinou.
- Na Ukrajině existuje i jazyk suržyk - má ukrajinskou gramatiku, ale obsahuje ruská slova.
- Na rozdíl od ruštiny se v ukrajinštině neprotahuje výslovnost slov a samohlásky se čtou, jak se píší.

VĚTA:
 Колись ти знову будеш жити вдома.
 [kolys' ty znovu budeš žyty vdoma]
 = Jednou budeš zase bydlet doma.

S. Miksch, 3.A

HORROR MOVIE

